

Setmana Santa a Alpocat 2001

COL·LABORACIONS

Alpocat ha recuperat, aquest any, després de més de quaranta anys d'haver estat interrompuda, la representació, el dia de Divendres Sant, al peu del Calvari, del diàleg entre JESÚS i LA SAMARITANA, al brocal del pou de Jacob.

Aquesta representació era molt coneguda entre els alpicatins, que cada any l'esperaven amb molt d'interès. No se sap qui va ser l'autor de la lletra d'aquest diàleg escrit, molt encertadament, en una versificació popular i que moltes vilatanes i molts vilatans, per l'expressivitat dels seus versos, n'han repetit moltes vegades algunes de les seves estrofes. Però, el pols del temps havia arribat a esborrar bastants dels seus versos. Recuperar-lo no ha estat gens fàcil. S'ha hagut de preguntar a persones, que en el seu dia havien estat nenes o nens, que en la seva infantesa l'havien representat al peu del nostre Calvari i que, algunes d'elles, ja són, avui en dia, besavis, o besàvies, àvies, o pares, com la Dolors de cal Segalà, la Josepa de cal Cosme, la M. Dolors Badia, la Maria de cal Gardela, la M. Teresa de cal Jessé, la Maria de ca la Sabonera o la M. Rosa Ramonet, de cal Pilaro, etc. Entre la col·laboració d'unes i altres i amb una mica d'imaginació, hem pogut recompondre, crec que amb bastant fidelitat, aquest tan estimat diàleg. Com a mostra, reproduïm les estrofes més representatives, perquè copiar-les totes seria molt llarg.

JESÚS:

Jo sóc aquell pastor
joiós de mes ovelles
i voldria que totes elles
coneguessin el meu amor

Tinc una ovella esgarriada,
perduda del meu ramat,
i aquest llop encarnissat
vull veure si l'ha tornada.

Déu vos guard Samaritana.
Déu vos llibri de pecar.
Si aigua em vulguessis dar,

me la beuria de bona gana.
SAMARITANA:

A mi aigua em demaneu?
doncs, mireu, no us farà mal
l'aigua que jo us donaria,
que primer la llençaria
antes no faria tal.

JESÚS:

Ja sé que dius veritat,
amada Samaritana,
però de tant en tant has faltat,
has viscut en falsetat,
i has tingut altre home a casa.

SAMARITANA:

Sí, però d'aquest hora prontament
no em daran més entenent,
ni em portaran més enganyada,
que jo ja n'estic prou d'estimada,
per un Déu omnipotent.
Així que, d'ara endavant,
fora pompes, fora gales,
que per a mi són acabades....

Aquest any hem comptat amb la col·laboració incondicional de l'Ajuntament per a poder dur a terme la representació. El Sr. alcalde i la Sra. regidora de Cultura s'han preocupat de fer condicionar el Calvari. Els empleats municipals, Jaume Escuer Fargues i Pere Villalobos García, han fet les obres de paleta i ferrer, i han construït un brocal de pedra autèntic, amb una corriola de ferro, perquè pugués

treure aigua amb una galleda la Samaritana. Els treballadors de l'equip de jardineria han plantat a la falda del Calvari uns olivers i plantes autòctones, com farigola, romaní, etc.

La representació de l'esmentat diàleg, aquest any, ha estat a càrrec dels alumnes de 5è curs de

Primària del CEIP Doctor Serés d'Alpocat, Àgueda Gasió i Antoni Gilart Boqué, que varen interpretar magistralment els papers respectius de Samaritana i Jesús. Les mares d'aquests alumnes es van preocupar d'habillar-los molt acuradament. Semblaven una Samaritana de debó i un Jesús autèntic. Ho van fer molt bé. Llàstima que, en estar a l'aire lliure, la veu, tan fina d'aquests nens es va dispersar per l'aire i si no s'estava molt a prop d'ells no s'entenia el que deien. L'any que ve, es procurarà buscar un equip de megafonia perquè tots els assistents puguin entendre-ho correctament.

G.T.R.

Zones verdes, per a què?

Com molts altres nens i nenes, els meus fills també em demanen, de vegades, d'anar a jugar als parcs i places públics. Les zones verdes van creixent com petits bolets aïllats en la geografia de pobles i ciutats, i sempre n'hi ha pocs; gairebé tothom en demana més. I molts cops no puc estar de preguntar-me: per a què en volem més? Cada cop que hi passo una estona amb els meus fills, marxo bocabadada de l'ús que s'acostuma a fer d'aquests espais tan naturals i bonics.

Se suposa que la nostra tasca passa per observar els nostres infants mentre juguen i orientar-los en la utilització dels diferents espais. Però quan veig com un nen tira sorra al cap d'un altre més petit, s'empenyen per baixar del tobogan o prendre's els gronxadors, omplen els sorrals de galledes d'aigua, mullant molts cops als nens que hi juguen, o embussen la font amb sorra, bosses o els papers dels berenars... Penso: per què no els diuen res els adults? Tal vegada els porten a jugar a la plaça perquè no embrutin la casa o per desentendre's durant una estona dels nens?

Quan per fi els nens i les nenes marxen a casa a banyar-se i sopar i el parc o la placeta queden buits observo l'espai amb tristesa: milers de closques de pipes i pistatxos al voltant dels bancs on s'asseien els adults, burilles, papers de berenar i bosses de xuxes arreu, excrements de gos... Mentre les papereres buides i solitàries continuen obrint una boca negra i convidadora que molt poca gent ha utilitzat. No ho entenc gaire, o més ben dit, fins fa poc no ho entenia. Però l'altre dia em vaig trobar un company que treballa com a vigilant en aquests tipus d'espais i m'explicava com li era de violent d'enfrontar-se a la gent que feia mal ús dels espais públics: "el pitjor no és fer marxar els més grans que juguen a pilota a la gespa o trenquen els gronxadors, encara que no et fan cap cas quan els ho dius. El pitjor són els pares i les mares que et contesten malament, que arriben al punt de voler saber el meu nom per denunciar-me només perquè els dic que recullin les caques del seu gos. Em contesten que ells paguen els seus impostos i el carrer és de tothom, que amb els impostos es

paguen els escombriaires perquè netegin..." Vatu l'olla, ja ho entenc! Com el carrer és de tots, podem fer-ne l'ús que millor ens sembli encara que caiguem en l'abús. Personalment conec molta gent que està pagant el seu pis o casa i no deixa pas que el gos s'ho faci on vulgui dins del pis, com tampoc fuma i va tirant cendra i burilles pel terra de les habitacions, ni pipes, ni deixen als seus fills enfilarse per les taules, omplir les aigüeres de sorra, o pegar els germans. És que només tenim urbanitat dins de casa? Crec que ens cal reflexionar envers aquest ús. No cal demanar tantes zones verdes ni d'esbarjo per malbaratar-les en poc temps, i cal plantejar-se la imatge que donem als nostres fills i com volem que es comportin ells en el futur.

Anna Gairí Blavi

35

COL·LABORACIONS